

5. Реброва И.В. Образ женщины в Великой Отечественной войне, отраженный в воспоминаниях людей фронтового поколения. URL: <http://sofik-rgi.narod.ru/avtori/konferencia/rebrova.html>
6. Зубкова Е. Общественная атмосфера после войны [1945 – 1946 гг.] // Свободная мысль. 1992. № 6. С. 6.
7. Ковальська Л.А. Джерелознавчий дискурс історії радянського Руху Опору (1941–1945 рр.). Донецьк-Вінниця: ТОВ «Нілан-ЛТД», 2015. 462 с.

References

1. Source study: Theory. History. Method. Sources of Russian history: uch. allowance. (1998). Moscow: RGGU [in Russian].
2. Strelsky, H.V. (1958). Source study of the history of the USSR. The Period of Imperialism. Kyiv: Vyshcha shkola [in Ukrainian].
3. Voitsekhivs'ka, I.N. (2008). Memoirism. Special Historical Disciplines (2008). Kyiv: Lybid [in Ukrainian].
4. Strelsky, H.V. (1978). Memoirs as a source of studying the history of the Great October Revolution in Ukraine. K.: Vyshcha shkola [in Ukrainian].
5. Rebrova, I.V. (n.d.). The image of a woman in the Great Patriotic War, reflected in the memories of people of the front generation. – Retrieved from <http://sofik-rgi.narod.ru/avtori/konferencia/rebrova.html> [in Russian].
6. Zubkova, E. (1992). Public atmosphere after the war [1945 - 1946]. Svobodnaia mysl, 6, 6 [in Russian].
7. Kovalska, L.A. (2015). Source-study discourse on the history of the Soviet resistance movement (1941-1945). Donetsk-Vinnytsia: TOV «Nilan-LTD» [in Ukrainian].

УДК 002:[008:351.852](477)

Добровольська Вікторія Василівна,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
доцент, докторантка
Національної академії керівних кадрів
культури і мистецтв
vika_dobrovolska@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0002-0927-1179>

ІНФОРМАЦІЙНО-ДОКУМЕНТАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УСТАНОВ ГАЛУЗІ КУЛЬТУРИ В УКРАЇНІ

Мета дослідження. У статті розглядаються установи галузі культури в Україні, які утворюють окрему систему та охоплюють сукупність організацій і установ, які забезпечують функціонування культури (народної і професійної) у культурному просторі України. **Методологія дослідження** базується на застосуванні загальнонаукових та спеціальних методів пізнання, зокрема аналізу, синтезу, логічного методу, методу візуалізації результатів дослідження. **Наукова новизна.** Розглянуто установи в галузі культури, за напрямками та інституціями, які складають об'єкти та суб'єкти галузі культури та функції управління, що регулюється низкою спеціального законодавства в галузі культури. **Висновки.** Аналіз структури державних установ галузі культури показав, що її соціальні інституції відрізняються соціокультурними функціями, видами діяльності та видами культурного продукту, способом діяльності та реалізації державної політики у сфері культури. Установи створюють та передають на архівне зберігання документні комплекси, здійснюють документаційну діяльність. У складі документальних комплексів цих установ існують як офіційні, так і неофіційні документи, службового та творчого характеру, які репрезентують її розвиток.

Ключові слова: установи культури, культурний простір, документація.

Добровольская Виктория Васильевна,
кандидат наук по социальным коммуникациям,
доцент, докторантка
Национальной академии руководящих кадров
культуры и искусств

ИНФОРМАЦИОННО-ДОКУМЕНТАЦИОННОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ УЧРЕЖДЕНИЙ ОБЛАСТИ КУЛЬТУРЫ В УКРАИНЕ

Цель исследования. В статье рассматриваются учреждения области культуры в Украине, которые образуют отдельную систему и охватывают совокупность организаций и учреждений, обеспечивающих функционирование культуры (народной и профессиональной) в культурном пространстве Украины. **Методология исследования** базируется на применении общенаучных и специальных методов познания, в частности анализа, синтеза, логического метода, метода визуализации результатов исследования. **Научная новизна.** Рассмотрены учреждения в области культуры, по направлениям и институтами, которые составляют объекты и субъекты области культуры и функции управления, регулируется рядом специального законодательства в области культуры. **Выводы.** Анализ структуры государственных учреждений области культуры показал, что ее социальные институты отличаются социокультурными функциями, видами деятельности и видам культурного продукта, способом деятельности и реализации государственной политики в сфере культуры. Учреждения создают и передают на архивное хранение документной комплексы, осуществляющие документационного деятельность. В составе документальных комплексов этих учреждений существуют как официальные, так и неофициальные документы, служебного и творческого характера, представляющих ее развитие.

Ключевые слова: учреждения культуры, культурное пространство, документация.

Dobrovolska Viktoriya,
PhD in Social Communications,
associate professor, doctoral-student
of National Academy of Managerial Staff
of Culture and Arts

INFORMATION AND DOCUMENTATION SUPPORT OF THE CULTURAL INSTITUTIONS IN UKRAINE

Purpose of the article. The article examines the institutions of the field of culture in Ukraine, which form a separate system and cover a set of organizations and institutions that ensure the functioning of culture (popular and professional) in the cultural space of Ukraine. **Methodology.** The research methodology is based on the application of general scientific and unique methods of knowledge, in particular, analysis, synthesis, logical approach, the purpose of visualization of research results. **Scientific novelty.** The institutions in the field of culture, in directions, and the institutions that make up the objects and subjects of the area of culture and management functions are reviewed, governed by much special legislation in the field of culture. **Conclusions.** An analysis of the structure of state institutions in the area of culture showed that its social institutions are distinguished by socio cultural functions, types of activities and types of cultural product, the way of business and implementation of state policy in the cultural sphere. Institutions create and transfer for archival storage the documentary complexes that carry out documentation activities, as part of the documentary complexes of these institutions there are both official and unofficial documents of official and creative nature representing its development.

Key words: cultural institutions, cultural space, documentation.

Актуальність теми дослідження. Галузь культури як об'єкт дослідження є надзвичайно важливою для національної держави, яка прагне самостійного розвитку, оскільки її значення зумовлене визначальним значенням культури у розвитку інтелектуального і духовного потенціалу суспільства, формуванні свідомості людини та її менталітету. Українська культура є загальнонаціональною і, в той же час, має яскраво виражені особливості, що й визначають її національну презентацію та вікову історію.

Мета дослідження. Дослідити установи галузі культури в Україні, які утворюють окрему систему та охоплюють сукупність організацій і установ, які забезпечують функціонування культури (народної і професійної) у сфері комерційної та некомерційної форми власності у культурному просторі України.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні діяльність у сфері культури регламентує Закон України «Про культуру» від 14 грудня 2010 року, який визначає правові засади цієї діяльності, регулює суспільні відносини, пов'язані із створенням, використанням, розповсюдженням, збереженням культурної спадщини та культурних цінностей, і спрямований на забезпечення доступу до них. Вказується, що закон регулює діяльність у сфері культури та іншу діяльність, основною метою якої є створення, збереження, розповсюдження і використання культурних цінностей, культурної спадщини та культурних благ. Окреслено основні засади державної політики у сфері культури, забезпечення права та доступу до культурних цінностей, надає право на утворення закладів культури. Він сприяє створенню єдиного культурного простору України, збереженню цілісності культури, культурної спадщини, культурних цінностей та культурних благ. Цим законом визначено: культурний простір України – сфера, в якій відповідно до законодавства провадиться спеціалізована діяльність і задовольняються культурні, інформаційні та дозвіллі потреби громадян, що охоплює різноманітне культурно-мистецьке середовище [7].

Згідно з Положенням про Міністерство культури України (від 3 вересня 2014 р. № 495 із змінами 2015-2016 рр.) Міністерство є голо-

вним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, державної мовної політики, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері кінематографії, відновлення та збереження національної пам'яті [3]. Законодавче поле в галузі культури в Україні доволі широке і специфіковане за окремими питаннями. Воно складається з численних законів та нормативно-правових актів, ухвалених Верховною Радою України, постанов Кабінету Міністрів України, Указів Президента України, постанов, рішень та інструкцій головних розпорядників коштів у цій галузі. Це коло нормативних актів створює основу управлінської документації всієї галузі культури. Документація складається як у галузевому міністерстві та відомстві, так і в державних установах та органах місцевого самоврядування. У Законі України «Про культуру» дається визначення *закладу культури* – юридична особа, основною діяльністю якої є діяльність у сфері культури, або структурний підрозділ юридичної особи, функції якого полягають у провадженні діяльності у сфері культури; *базова мережа закладів культури* – комплекс підприємств, установ, організацій і закладів культури державної та комунальної форми власності, діяльність яких спрямована на створення умов для забезпечення розвитку творчості людини, збирання, збереження, використання і поширення інформації про матеріальні та духовні культурні цінності, наукові розробки, а також на забезпечення цілісності культурного простору України, доступності національного культурного надбання, дотримання прав громадян у сфері культури [7].

Досліджуючи систему установ галузі культури, можна представити її як за напрямками, так і інституціями, які складають об'єкти та суб'єкти галузі культури та функції управління, що регулюється низкою спеціального законодавства в різних сферах культури, наступним чином:

1) театральне, музичне, хореографічне, образотворче, декоративно-прикладне, естрадне і циркове мистецтво;

2) концертні організації, музеї, бібліотеки, будинки культури та ін.;

3) кінематографія; телебачення і радіомовлення;

4) видавнича справа, поліграфія і торгівля книгами [1].

За напрямками діяльності установи культури можна згрупувати наступним чином.

До першої групи, що зберігають документальні фонди, відносяться архіви, бібліотеки, музеї та музейні заклади, заповідники, заклади музейного типу України; картинні, художні галереї та галереї мистецтв, виставкові зали, панорами і інші організації в галузі культури, де основна функція – демонстрація предметів культури і мистецтв сучасників. Згідно Закону України «Про музеї та музейну справу» від 29 червня 1995 року, *музей* – науково-дослідний та культурно-освітній заклад, створений для вивчення, збереження, використання та популяризації музейних предметів та музейних колекцій з науковою та освітньою метою, залучення громадян до надбань національної та світової культурної спадщини. Основними напрямками діяльності музеїв є науково-дослідна, культурно-освітня діяльність, комплектування музейних зібрань, експозиційна, фондова, видавнича, реставраційна, виставкова, пам'яткоохоронна робота, а також діяльність, пов'язана з науковою атрибуцією, експертизою, класифікацією, державною реєстрацією та усіма видами оцінки предметів, які можуть бути визначеними як культурні цінності, з метою включення до Музейного фонду України [8].

Законом України «Про національний архівний фонд та архівні установи» від 24 грудня 1993 року визначено, що Національний архівний фонд України є складовою частиною вітчизняної і світової культурної спадщини та інформаційних ресурсів суспільства, перебуває під охороною держави і призначений для задоволення інформаційних потреб суспільства і держави, реалізації прав та законних інтересів кожної людини. Документи Національного архівного фонду є культурними цінностями, що постійно зберігаються на території України або згідно з міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, підлягають поверненню

в Україну. Зокрема, у Законі подано визначення термінів, які вживаються у такому значенні: *архівна установа*, *архів*, *архівний підрозділ*, *архівний відділ* – це, відповідно, установа чи структурний підрозділ, що забезпечує облік і зберігання архівних документів, використання відомостей, що в них містяться, та формування Національного архівного фонду і/або здійснює управління, науково-дослідну та інформаційну діяльність у сфері архівної справи і діловодства; *державна архівна установа* – архівна установа, що здійснює свою діяльність за рахунок коштів Державного бюджету України [9].

Головною функцією цих установ є збереження пам'яті, збирання, облік, зберігання та використання різних форм трансляції духовних цінностей, популяризація пам'яток історії, культури. Бібліотеки і музеї є не лише центрами культурної спадщини, й соціальним інститутом соціокультурної адаптації, як інструмент пізнання культурних цінностей минулих епох і сучасності, а також інтерпретування їх значень з метою суспільного самопізнання й самовизначення. Бібліотечні та музейні колекції формують культурний простір пам'яті, адаптують надбання національної та світової культурної спадщини до ментального світу людини. У цих установах зберігається Бібліотечний та Музейний фонд України – сукупність бібліотечних та музейних фондів, окремих пам'яток, колекцій, зібрань, які постійно зберігаються на території України, незалежно від їх походження та форм власності.

До другої групи відносяться професійні організації мистецтва: музичні заклади – Національні мистецькі колективи, Національні концертні організації, обласні концертні установи; театри (національні та обласні); циркові заклади, кіностудії – Національна кіностудія художніх фільмів імені Олександра Довженка, Національний центр Олександра Довженка, Національна кінематика України, Українська студія хронікально-документальних фільмів, Українська кіностудія анімаційних фільмів [2].

До іншої групи можна віднести обласні центри народної творчості (народного мистецтва, фольклору), методичні центри культури і мистецтв, центри клубної роботи та народної творчості, центри культури і туризму, центри

народної творчості та культурно-освітньої роботи тощо. Установи галузі пов'язані із дозвіллям, такі як клуби, палаци (будинки, центри) культури, парки культури і відпочинку, молодіжні культурні центри, центри національних культур і інші клубні установи; природничі міські сади, зоопарки, зоосади, національні парки.

Наступну групу складають науково-дослідні та методичні установи, а саме: Український центр наукових досліджень; Науково-дослідний інститут пам'яток охоронних досліджень; Національний центр театрального мистецтва імені Леся Курбаса; Проблемна науково-дослідна лабораторія з вивчення і пропаганди народної музичної творчості Національної музичної академії України імені П.І.Чайковського; Проблемна науково-дослідна лабораторія музичної етнології Львівської національної музичної академії імені М.В.Лисенка; Проблемна науково-дослідна лабораторія історії образотворчого мистецтва і архітектури Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури; Державний методичний центр навчальних закладів культури і мистецтв України [2].

Окрему групу складають науково-освітні, наукові установи, заклади вищої освіти і культури. Серед загальнодержавних: Національна музична академія України імені П.І.Чайковського; Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури; Київський національний університет культури і мистецтв; Донецька державна музична академія імені С.С.Прокоф'єва; Київський національний університет театру, кіно і телебачення імені І.К. Карпенка-Карого; Луганська державна академія культури і мистецтв; Львівська національна музична академія імені М.В. Лисенка; Одеська національна музична академія імені А.В. Нежданової; Харківський національний університет мистецтв імені І.П. Котляревського; Харківська державна академія культури; Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв; Київське державне хореографічне училище [2]. Існує значна кількість регіональних та комунальних закладів вищої освіти у підпорядкуванні Міністерства культури України.

До системи галузі культури відносяться й Національні творчі спілки: Національна спілка композиторів України; Національна хореографічна спілка України; Національна всеукраїн-

ська музична спілка; Національна спілка кобзарів України; Національна спілка художників України; Національна спілка майстрів народного мистецтва України; Національна спілка фотохудожників України; Національна спілка письменників України; Національна спілка театральних діячів України; Національна спілка краєзнавців України; Національна спілка кінематографістів України [2]. Діяльності творчих спілок у галузі культури та мистецтва регламентуються Законом України від 17 жовтня 1997 року «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» в якому дається визначення: *творча спілка* – добровільне об'єднання професійних творчих працівників відповідного фахового напрямку в галузі культури та мистецтва, яке має фіксоване членство і діє на підставі статуту [10]. В управлінській діяльності Міністерства культури України це відображено посередництвом його внутрішньої структури, де виокремлено декілька структурних підрозділів, які відповідають за документування цієї діяльності: передусім Управління мистецтв до складу якого входять відділ музичного мистецтва, відділ театрального мистецтва, відділ монументального, образотворчого та народного мистецтва та сектор циркового мистецтва.

Важливу групу складають видавництва та медіа-структури. Міністерство засновує в установленому порядку засоби масової інформації з метою висвітлення питань, що належать до компетенції Мінкультури; також видавництв, співзасновниками яких виступає Міністерство культури України, а саме: журналів «Пам'ятки України», «Українська культура», «Театрально-концертний Київ», «Музика», газет «Культура і життя» та «Кримська світлиця». У сфері видавничої справи та інформаційної діяльності певна роль належить державній культурно-науковій установі – Книжковій палаті України імені Івана Федорова, повноваження якої закріплені в ст. 27 Закону України «Про видавничу справу» від 05 червня 1997 року [5].

Головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері телебачення і радіомовлення, інформаційній та видавничій сфері є Державний комітет телебачення і радіомовлення України (Держкомтелерадіо) [6].

Суспільне телерадіомовлення України – це телерадіоорганізація зі статусом єдиної загальнонаціональної неподільної і неприбуткової системи масової комунікації, яка є об'єктом права власності Українського народу. На підставі затвердженої 30 вересня 2010 року Концепції створення і діяльності Національної громадської телерадіокомпанії України Громадською гуманітарною радою при Президентові України було підготовлено проект Закону України «Про Національну громадську телерадіокомпанію України», який і став основою для ухваленого 17 квітня 2014 року Закону України «Про Суспільне телебачення і радіомовлення України» [11]. Запуск суспільного телебачення й радіомовлення в Україні відбувся у 2017 році. Невід'ємною складовою частиною системи Суспільного телерадіомовлення України є телерадіоорганізація «Громадське Українське радіо і телебачення» (ГУРТ), яка діє на підставі Положення про неї, а також виокремилося нове «Громадське радіо».

Усі ці установи створюють та передають на архівне зберігання документні комплекси, здійснюють документаційну діяльність.

Аналіз установ галузі культури показав, що її соціальні інституції відрізняються соціокультурними функціями, видами діяльності та видами культурного продукту, способом діяльності та реалізацій державної політики у сфері культури і характером культурних цінностей. Документування культурної діяльності, що враховує і культурний продукт, пов'язано із структурою Міністерства культури України та складною системою управління на загальнонаціональному та регіональному рівнях, а також з основними принципами та пріоритетами під час формування державної політики у сфері культури. Управління документаційними процесами в таких умовах потребує не лише опори на нормативно-правові акти та регулювання управлінської функції, а й розвиток документаційної системи, поширення регуляторної функції не лише на організаційно-розпорядчу документацію, а розвиток документної бази управління в цілому.

Водночас установи мають право створювати й документи, що відображають специфічну діяльність органу управління та установи, яка репрезентує важливі для культурної

діяльності аспекти, тим більше, що установи також є об'єктом реформування, змін у статутній діяльності тощо. Відтак, характерною рисою управлінської документації в галузі є її системний галузевий характер, що об'єднує усі рівні управління і дозволяє функціонувати системі, ефективно контролювати діяльність усіх її складників. При цьому специфічною особливістю окресленої сфери є те, що у цій галузі створювалася й значна кількість неофіційних, творчих документів, що продукувалися особливою творчою складовою суспільства, що відображали розвиток особистісного компонента останнього в науці, культурі, мистецтві, і стали об'єктом приватного колекціонування. Ці твори мистецтва і культури, позиціоновані як їх продукт, також стали об'єктом охорони, опіки та підтримки державою, організації державного обліку та сприяння передачі на державне зберігання. Вони стають часткою архівних, музейних бібліотечних фондів і регулюються відповідними законами. Окрім того, вони долучаються як колекційний складник в таких культурних закладах, як бібліотеки, архіви та музеї, творчі об'єднання та колективи, запроваджуючись до інформаційно-документаційної системи, яка також є опосередкованою часткою управління системою документації. Ці продукти культурної спадщини також фіксуються, обліковуються та підлягають охороні державою після відповідного документування – опису, обліку та зберігання. При цьому окреслені документи як офіційного, так і неофіційного походження після того, як вони перейшли на облік та державне зберігання в архівах, бібліотеках та музеях, – стають об'єктом джерелознавства та інших спеціальних історичних дисциплін.

У складі документальних комплексів культури існують як офіційні, так і неофіційні документи, службового та творчого характеру, які репрезентують її розвиток. Характерними особливостями неофіційних документів є те, що вони можуть не збігатися із офіційною політикою держави в галузі культури, представляючи її індивідуальний компонент. Однак їхнє існування та розвиток мають стати об'єктом уваги держави, охорони документальної спадщини, що регулюється законодавством. Головна увага управлінської документації спрямована на керівництво

державною власністю, організацію відображення та впливу на культурні процеси за посередництва управління службовою документацією, яка перебуває як у сталих формах, так і у розвитку.

Динаміка цих процесів пов'язана із стрімким розвитком інформаційного суспільства та суспільства знань, яке прискорює процес управління, надає йому нових якостей, спродукованих новою інформаційною культурою створення документів та відкритого доступу до величезних масивів інформації та можливостей вільного обміну інформацією, технологією опрацювання інформації тощо.

Наукова новизна. Розглянуто установи в галузі культури, за напрямками, та інституціями, які складають об'єкти та суб'єкти галузі культури та функції управління, що регулюється низкою спеціального законодавства в галузі культури.

Висновки. Аналіз установ галузі культури

показав, що її соціальні інституції відрізняються соціокультурними функціями, видами діяльності та видами культурного продукту, способом діяльності та реалізації державної політики у сфері культури. Установи створюють та передають на архівне зберігання документні комплекси, здійснюють документаційну діяльність, у складі документальних комплексів цих установ існують як офіційні, так і неофіційні документи, службового та творчого характеру, які репрезентують її розвиток у культурному просторі України.

З огляду на вищезазначене, сьогодні, у час інформаційного суспільства та глобалізації культурних процесів у світі та Україні, має відбуватися трансформація діловодства в самостійну інформаційну документаційно-комунікаційну систему, практичну галузь документознавства, що підвищує функції управління нею культурним простором держави у його різноманітних виявах.

Список використаних джерел

1. Адміністративне право України : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2005. 544 с.
2. Міністерство культури України. URL: <http://www.mincult.kmu.gov.ua>. (Останнє звернення: 14.06.2017).
3. Положення про Міністерство культури України : затв. Постановою Кабінету міністрів України від 3 вересня 2014 р. № 495. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show495/2014> (Останнє звернення: 14.06.2017).
4. Про бібліотеки і бібліотечну справу : Закон України від 27.01.1995 № 32/95-ВР. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/32/95-%D0%B2%D1%80>. (Останнє звернення: 14.06.2017).
5. Про видавничу справу: Закону України від 05 червня 1997 № 318/97-ВР. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/318/97-%D0%B2%D1%80>. (Останнє звернення: 14.06.2017).
6. Про затвердження Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України : постанова Кабінету Міністрів України від 13.08.2014 року № 341. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/341-2014-%D0%BF> (Останнє звернення: 14.06.2017).
7. Про культуру: Закон України від 14.12.2010 № 2778-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2778-17>. (Останнє звернення: 14.06.2017).
8. Про музеї та музейну справу: Закон України від 29.06.1995 № 249/95-ВР. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/249/95-%D0%B2%D1%80>. (Останнє звернення: 14.06.2017).
9. Про Національний архівний фонд і архівні установи: Закон України від 24 грудня 1993 № 3814-XII. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3814-12>. (Останнє звернення: 14.06.2017).
10. Про професійних творчих працівників та творчі спілки: Закон України від 07.10.1997 № 554/97-ВР. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/554/97-%D0%B2%D1%80>. (Останнє звернення: 14.06.2017).
11. Про Суспільне телебачення і радіомовлення України: Закону України від 17 квітня 2014 № 1227-VII. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1227-18>. (Останнє звернення: 14.06.2017).

References

1. Bityak, Y.P. (2005). Administrative law of Ukraine. Kyiv. Lawyer Inter. p.544 [in Ukrainian].
2. Ministry of Culture of Ukraine Retrieved from <http://www.mincult.kmu.gov.ua>. [in Ukrainian].
3. Regulation on the Ministry of Culture of Ukraine. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show495/2014> [in Ukrainian].
4. Law of Ukraine on Libraries and Librarianship from January 27.1995 № 32/95. (1995). Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/32/95-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].

5. Law of Ukraine On Publishing from June 05.1997 № 318/97-ВР. (1997) Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/318/97-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].

6. On Approval of the Regulations on the State Committee for Television and Radio Broadcasting of Ukraine : Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated August 13, 2014, No. 341. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/341-2014-%D0%BF> [in Ukrainian].

7. Law of Ukraine on Culture from December 14.2010 № 2778-VI. (2011). Retrieved from <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2778-17> [in Ukrainian].

8. Law of Ukraine on Museums and Museum Affairs from June 29.1995 № 249/95-ВР. (1995). Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/249/95-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].

9. Law of Ukraine on the National Archive Fund and archive institutions from December 24.1993 № 3814-XII. (1993). Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3814-12>. [in Ukrainian].

10. Law of Ukraine on Professional Creative Workers and Creative Unions from October 07.1997 № 554/97-ВР. (1997). Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/554/97-%D0%B2%D1%80>. [in Ukrainian].

11. Law of Ukraine on Public Television and Radio Broadcasting of Ukraine from April 17.2014 № 1227-VII. (2014). Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1227-18>. [in Ukrainian].

УДК 930.25:004.775

Вовк Наталія Степанівна,

кандидат історичних наук,

старший викладач кафедри соціальних комунікацій та

інформаційної діяльності

Національного університету «Львівська політехніка»

Nataliia.S.Vovk@lpnu.ua

<https://orcid.org/0000-0002-2470-7188>

АРХІВНІ ІНФОРМАЦІЙНО-ПОШУКОВІ СИСТЕМИ: ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ ПОШУКУ ТЕКСТОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Метою роботи є визначення основних шляхів ефективної роботи архівної інформаційно-пошукової системи. **Методологія дослідження** використовує інструментарій методу моделювання: постановка задачі, створення та дослідження моделі. Застосування принципів цілісності, ієрархічності та структурності дало змогу розглядати архівну інформаційно-пошукову систему як цілісну структуру. **Наукова новизна** роботи полягає у створенні основного алгоритму роботи з клієнтським запитом в архівній інформаційно-пошуковій системі. **Висновки.** Запропонований алгоритм обробки користувачького запиту в архівній ІПС дозволяє уникнути дублювання запиту та забезпечує якісну обробку інформацію адміністраторами пошукової системи.

Ключові слова: документ, текстова інформація, інформаційно-пошукова система (ІПС), архів, інформація, користувачький запит.

Вовк Наталья Степановна,

кандидат исторических наук,

старший преподаватель кафедры социальных коммуникаций

и информационной деятельности

Национального университета «Львовская политехника»

АРХИВНЫЕ ИНФОРМАЦИОННО-ПОИСКОВЫЕ СИСТЕМЫ: ПУТИ ОПТИМИЗАЦИИ ПОИСКА ТЕКСТОВОЙ ИНФОРМАЦИИ

Целью работы является определение основных путей эффективной работы архивного информационно-поисковой системы. **Методология исследования** использует инструментарий ме-